

"נסה" - דגל. כשם שגדל מתונסס למעלה, כך הקב"ה הביא לאברהם אע"ה נסיון כדי להעלותו אותו מעלה מעלה. ע"כ. ב. "סיני" - מלשון נסיון. תפקידו של הנסיון להרים את האדם באם יעמוד בו, מעלה מעלה, כדגל המתרומם מעלה. בשעה שירדה התורה על הר סיני ירד נסיון לעולם - לעם ישראל בפרט ולשאר האומות בכלל. לעם ישראל - ע"י המצוות והחוקים שיוצרים נסיון לאדם בקיימם, מאחר והיצר מפריע ומנסה למנוע מהאדם מלקיימם ויוצר נסיון לאדם, כגון: שיעור תורה - בשעה שאדם רוצה ללכת לשיעור תורה קבוע, בא היצר ומפתה את האדם לא לילך - ע"י שמכניס בו עצלות, עצבות, חוסר חשק, מניעות וטרדות (סידורים, תקלות, חולאים ל"ע), או שמציע לו כנגד פיתויים אחרים, כגון: סרט יפה, משחק יפה, טיול טוב, וכו'.

ולשאר האומות - כפי שהגמרא אמרה שנקרא סיני - מלשון שינאה. נוצר נסיון לאומות העולם האם לשנאות את עמ"י בשל שהם עם ניבחר ולהרע להם, או לא לשנאותם ואדרבה להטיב ולעזור להם, ואזי נקראים הם חסידי אומות העולם שזוכים לחלק לעולם הבא.

תחיית המתים

"חיה כל זמן שהקבר פתוח בין אמרה צריכה אני בין לא אמרה צריכה אני מחללין עליה את השבת" (קכ"ח).

"קבר" - רש"י מפרש - בית הרחם.

נראה לפרש על פי הדרש, מדוע נקרא בית הרחם קבר בשלושה אופנים:

א. עצם הלידה היא גם תחית המתים, כי כל זמן שהעובר נמצא בבטן אמו הוא בחזקת סכנה ואין יודעים אם יצא חי, ולכן כשהולד יוצא בריא ושלם נחשב הדבר לתחית המתים, ולכן נקט לשון קבר, שהרי תחית המתים שייך רק בקבר. (לעתיד לבוא יצאו המתים מן הקברים).

ב. "בית הרחם" - כקבר, ללמד שאף חיים של תורה עיונית ללא מעשה, הם מות! כשם שהוולד נמצא במעי אמו ולומד תורה עיונית ע"י המלאך, לימודו חסר וסופו בטל. ובענין זה נראה לומר הסבר בדברי התנא בפרקי אבות:

"וכל תורה (עיונית ללא מעשה) שאין עמה מלאכה (מצוות ומעשים טובים) סופה בטלה וגוררת עוון" (בחינת מות) (אבות ב', ב').

ולכן סוטר המלאך בלחיו של הוולד ומשכיח את לימודו באומרו: "תורתך אינה מושלמת כי אין בה מעשה"!! והיא בחינת מות!! "עכשיו שכח את לימודך ותתחיל מהתחלה בעת יציאתך מהקבר - בית הרחם, אבל עכשיו עם מעשה"!! וזהו תחית המתים!! כלומר, ע"י לימוד תורה הן עיוני והן מעשי יש בו בחינה של חיות וקיום-תחית המתים, על דרך אומרם ז"ל "לא המדרש עיקר אלא המעשה" (פרקי אבות א', י"ז).

אורח חיים 1234567

אורח חיים

ג. הולדת הוולד לעולם, היא בעצם הבאת נשמה לעולם בגוף, כדי לתקן את אשר קלקלה בגלגולה הקודם. אותה נשמה לא היתה ראויה להכנס לגן עדן מפני חטאיה, וזהו בשבילה תחית המתים, כי ניתנת לה עוד אפשרות לתקן את אשר עיוותה, ולחזור לכור מחצבתה ולזכות בחיי נצח, כי כל זמן שלא תיקנה את אשר עיוותה, חיי הנצח שלה הם בחינת מתים וחדלים, אך כאשר תבוא בגילגול לזה העולם ותתקן אשר עיוותה, תחיה את אותם חיים נצחיים שהיו בבחינת מתים. כלומר, יש כאן תחית מתים לנשמה לחיי נצח.

פסחים

לשון הרע

"אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו" (ג.).

יש לשאול מדוע אמרה הגמרא "בידו", וכי הלימוד נכנס ליד? אלא, היה לגמרא לומר בראשו, במוחו וכו'? **נראה להשיב** מספר תירוצים: א. אומנם אותו אדם היה לומד תורה במשך חייו והתורה היתה נכנסת לראשו, מוחו, אך בד בבד היה גם מורגל לדבר לשון הרע שאז מאבד הוא את כל מה שלמד ונכנס למוחו, ולא נשאר בידו כלום מתלמודו, והוא כוונת **"בידו"** - שלא נשאר בידו כלום (במידה ולא עשה תשובה שלימה). כעין הסבר זה מובא בשם 'החפץ חיים' זצ"ל שפירש על המימרא בגמ' "רקנין שבך מלאים מצות כרימון" (חגיגה כז.) ישנה קושיה אם רקנין כיצד מלאים ואם מלאים כיצד רקנין? אלא, שאומנם אף פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון אך מחמת שמורגלים בדיבור לשון הרע - העוון גורם **שיתרוקנו** מזכויותיהם.

יגיעת כפיים (ידיים)

ב. "בידו" - לרמז על עבודת ידיים (מלאכה), שנאמר "יגיע כפך כי תאכל, אשריך וטוב לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא" (אבות ד, א). ופירושו: אדם שלמד תורה במשך חייו והתפרנס מיגיע כפיו ולא נפל על קופת הצדקה, עליו הכתוב אומר "אשריך וטוב לך וכו'". הכתוב מרמז ל**"אשריך"** שיאמרו לו לעולם הבא, כמאמר הגמ' שלנו **"אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו"**. ועל זה נאמר "וכל תורה שאין עמה מלאכה, סופה בטלה וגוררת עון" (אבות ב, ב).